

hinc. Definita igitur sūt iusta, & iniusta ad leges duas, & ad quos referuntur, dupliciter. Dico autem legem partim propriam, partim communem. Propriam quidē singulis definitam inter ipsos, eamque aut non scriptam, aut scriptam. Communem verò secundum naturam. Est enim quoddam, quod augurantur omnes, natura commune iustum, & iniustum, etiamsi nulla societas inuicem sit, nullaque pactio ut Sophoclis Antigone videtur dicere, iustum esse, interdicitum felire Polynicem, quasi natura sit id iustum. Non etenim id nunc, & heri, sed semper fuit. Et nemo seit, unde eius ortus sit. Et ut Empedocles dicit de non interficiendo, quod animatum est: id enim non quibusdā quidem iustum est, quibusdam verò non iustum, sed hoc quidem omnium legitimū, p̄rque latum æthera, omnibus in partibus extensum est, p̄rque ingentem splendorem. Et ut dicit in Messeniaca Alcidas. Ad quos verò sunt definita, dupliciter definita sunt. aut enim ad communitatem, aut ad vnum eorum, qui sunt in communitate, referuntur ea, quæ oportet agere, & non agere. Quamobrem & iniurias, & iustas actiones, dupliciter contingit persequi, & iuste suscipere. aut enim ad vnum definitum, aut ad communitatem referuntur. Nam qui committit adulterium, & verberat, iniuria afficit aliquem ex definitis, qui verò non militat, communitatem. Iam cum omnes iniurias distinxerimus, ut aliz referantur ad communitatem, aliz ad alium, & ad alios, cum repetuerimus, quid sit iniuria affici, explicemus reliqua. Est autem iniuria affici ab iis qui sponte agūt, iniusta pati. Iniuria enim afficere, definitum est prius, sponte esse. Et quoniam necesse est, qui iniuriam patitur, eum noxam accipere, & non sponte accipere: noxæ quidem ex superioribus constat. Bona enim & mala distincta sunt per se superius, & quæ sponte agunt homines, esse quæcunque scientes. Quare necesse est, omnia crimina aut ad communitatem, aut ad priuatum referri, aut ignorante illo, & non sponte agente, aut sponte, & sciente. Et ex his alia praeligēte, alia propter affectum. Ac de ira quidem dicitur in iis, quæ pertinent ad affectus. Qualia verò praeligant, & quomodo se habentes, dictum est superius. Et quoniam qui consentitur, sc̄pe se egisse, aut litis inscriptionem non consentitur,

A ἐν τῷ δὲν ὄρεσαι, δὴ τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀδίκαια, πρὸς τε νόμοις δύο, καὶ πρὸς οἷς ὅστι, δικῆς λέγει δὲ νόμον, τὸν μὲν ἰδίον τὸν ᾧ, κοινόν. ἰδίον μὲν, τὸν ἐκείσσι ὄρεσμεθρον πρὸς αὐτοῖς καὶ τούτων, τὸν μὲν ἀγραφοῦ τὸν δὲ, γρηραμμένον κοινόν ᾧ, τὸν κτ' φύσιν ἔστι γδ, ὃ μὲν τὸν ὄντα πὶ πάντες, φύσιν κοινὸν δίκαιον καὶ ἀδίκον, καὶ μηδεμίᾳ κοινονία πρὸς ἄλλήλους ἢ, μηδὲ συνδίκη· ὅς καὶ ἡ Σοφοκλέους Ἀντιγόνη φησιν εἶναι λέγουσα, ὅτι δίκαιον ἀπειρηθῆναι, θεύσει μὲν τὸν Πολυαίην, ὡς φύσιν ὄν τῷ δίκαιον.

Οὐ γὰρ πινυῶ τε καὶ θῆες, ἀλλ' αἰεὶ ποτε Ζῆ τῷ το κοῦδεῖς οἶδεν ὅς ὅπου φαίν. καὶ ὡς Ἐμπεδοκλῆος λέγει ἀπὸ τῆ μη κτείνεν τὸ ἐμψυχον· τῷ το γδ, οὐ ποσὶ μὲν δίκαιον, ποσὶ δὲ οὐ δίκαιον.

C Ἀλλὰ τὸ μὲν πῶτων νόμιμον, διὰ τ' ὀνομαζόμενος. (τοῦ ἀνγῆς. Αἰθέρος ὠκεῖος τέταται, διὰ τ' ἀπλή· καὶ ὡς λέγει ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ Ἀλκιδάμους πρὸς οἷς δὲ διαῶρεσαι· δικῆς διαῶρεσαι ἢ γὰρ πρὸς τὸ κοινόν, ἢ πρὸς ἕνα ἡδὲ κοινονούτων, ἀ δὲ πρὸς ἕνα. καὶ μὴ πρὸς τιν. διὸ καὶ τὰ ἀδικήματα καὶ τὰ δικαίματα διχῶς ὅστι ἀδικεῖν καὶ δικαιοπραγεῖν· ἢ γδ πρὸς ἕνα ὄρεσμεθρον, ἢ πρὸς τὸ κοινόν ὃ γδ μοιχῶν καὶ τυπῶν, ἀδικεῖ πινὰ ἡδ' ὄρεσμεθρον ὃ δὲ μὴ στρατιωθῆρος, τὸ κοινόν. ἀπαύτων δὴ ἡδ' ἀδικημάτων διηρηθῶν, καὶ ἡδ' μὲν, ὄντων πρὸς τὸ κοινόν· ἡδ' δὲ, πρὸς ἄλλον καὶ πρὸς ἄλλοις, ἀναλαβόντες τί ὅστι τὸ ἀδικεῖται, λέγου μὲν τὰ λοιπὰ.

E ἔστι δὴ τὸ ἀδικεῖται, τὸ ὑπὸ ἐκόντων τὰ ἀδικεῖται· τὸ γδ ἀδικεῖν, ὄρεσαι πρὸς τερσιν ἐκούστων ἔστι. ἔπει δ' αἰάγην τὸν ἀδικουμένον βλάπτειται, καὶ ἀκούσιως βλάπτειται, καὶ μὲν βλάβειται, καὶ ἡδ' πρὸς τερσιν φαίμεν εἶσι· τὰ γδ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ διήρη· καὶ ἂν αὐτὰ πρὸς τερσιν, καὶ τὰ ἐκείσιν, ὅτι ὅστι ὅστι εἰδότες. ὡς αἰάγην πῶτα τὰ ἐγκλήματα, ἢ πρὸς τὸ κοινόν, ἢ πρὸς τὸ ἰδίον ἔστι· ἢ καὶ ἀγνοούτων, ἢ ἀκόντων, ἢ ἐκόντων καὶ εἰδότες καὶ τῶν, τὰ μὲν, ποσειδωνοῦ τὰ ᾧ, διὰ πάθος. ἀπὸ μὲν οὐκ ἀνομοδὴσεται ἐν τοῖς ἀπὸ τὰ πείδη. ποῖα δὲ πρὸς τερσιν, καὶ πῶς ἔχοντες, εἰρηται πρὸς τερσιν. ἔπει τὸ ὄπρηγμα οὐχ ὀνομαζόμενος, ἢ ἀπὸ τὸ ὄπρη-

ἢ ὀνομαζόμενος πολλὰ μὲν πεπραχέναι, ἢ τὸ ὄπρηγμα οὐχ ὀνομαζόμενος, ἢ ἀπὸ τὸ ὄπρη-